

Tumpolan yliopisto lobotomian laitos
Yliaktuaarimaisteri Dementuurin professori K.A.Pumaska
Tutkielmuks: Aihelmus Merirosvomus aikana 1600 – 1700

Merirosvomuksen kulta-aika sijoittautuu n. 1600 – 1700 lukujen väliin. Tänä aikana arvioni mukaan on seilannut maailman meriä n. 2765,5 merirosvolaivaa. Arvion tarkka luku perustuu siihen dokumentoituun (ref. at.el. Tööt 2.5678) merirosvojen veneen vesillelaskuun, jossa kilpailevien merirosvojen tekemä tihutyö aiheutti sen, että vesillelaskiessa merirosvolaivasta olikin jäljellä enää peräosa. Keulan olivan tupajumit syöneet pois yhdessä yössä. Tästä nyt luonnollisesti seurasi, että kyseessä oleva laivanpuolisko ei nyt kovin pitkää rosvomatkaa ehtinyt tehdä.

Merirosvolaiva on mielenkiintoinen kapistus. Se on tehty puusta ja on hyvin kelluva.

Ylläolevassa kuvassa on tyypillinen merirosvolaiva 1600 luvun taitteesta. Vaarallisin paikka merirosvolle on ollut tähytysmasto. Kuvassa laivan keskellä missä se tyypillisesti on sijainnut.

Merirosvo pukeutuu aina parhaimpiinsa. Allaolevassa kuvassa on tyypillinen merirosvo arkiasussaan.

Huomattavaa tässä on kolme seikkaa. Ensinnäkin merirosvon käyttämä silmälappu. Toiseksi puujalka ja kolmanneksi miekka. Neljättä seikkaa tässä ei siten näykään.

Keskitymme ensiksi ensimmäiseen. Silmälappuun. Kuten useat tutkimukset ovat osoittaneet niin merirosvojen ainoa nestemäisessä muodossa oleva juoma mitä he nauttivat oli rommi. Tuonajan rommi olikin jotain ihan muuta kuin nykyajan niisanotut rommit. Rommi ensinnäkin oli hyvin monikäyttöinen neste. Sitä käytettiin laajalti latioitten kuuraamiseen, desinfiointiin (sekä sisäisesti, että ulkoisesti) ja myös rakettipolttoaineena. Tämän viimeksimainitun olivat kehittäneet kiinalaiset merirosvot. Jaa, että miten tämä liittyy silmälappuun. No tietysti siten, että kun merirosvot pitkin päivää huolehtivat bakteerien hävittämisestä sisäisesti nauttimalla rommia, se aiheutti myös sivuvaikutuksena humalan. Merirosvojen ammatissa tämä ei ollut hyvä ajatus. Nimittäin heidän oli kyettävä tähtäämään tarkasti ja laskemaan vihollislaivan aseistautuneet sotilaat ja savupiiput.

Tämä jälkimmäinen oli hyvin tärkeää merirosvoille. Heillä oli näet tapana merirosvojen illanvietossa lyödä vetoa siitä kuinka monta savupiippua seuraavan päivän ryöstettävässä laivassa on. Tässä mielessä 1600 luvun merirosvot olivat aikaansa edellä. Hyvin harvassa sen ajan laivassa oli savupiippuja. Tämä tosiseikka ei toki vähentänyt merirosvojen innostusta tähän aiheeseen.

Jotta nämä molemmat tärkeät osaset tulisivat hyvin hoidettua niin rommin aiheuttama humalatila ei toki ollut eduksi kuin toisessa tapauksessa. Tätähän merirosvot eivät voineet hyväksyä vaan määräsivät säännön jotta jokainen merirosvo on käytettävä silmälappua. Tällä he viisaasti varmistivat sen, että humalatilan aiheuttama silmien harittaminen ja siitä saatu hyöty savupiippulaskennassa ei enää tuonutkaan aiheetonta etua. Mainitsematta tosin jää aika usein se seikka, että laskiessa aseistautuneita sotilaita ilman silmälappua, aiheutui siitä hyvin usein paikallista allelaskemista. Olihan se selvää että mitä tarkemmin haitallisia bakteereita on häädetty sisäisesti niin sitä voimakkaammin se osaltaan aiheuttaa silmien haritusta ja sitä enemmän aseistautuneita sotilaita näkyy. No tätä arkaa aihetta ei ole syytä pohtia enempää.

Toinen merirosvon tyypillinen tunnusmerkki on puujalka. Puujalka on hyvin monikäyttöinen jalka. Se suo varsin hyvän etumatkan omistajalleen puujalkavitsikilpailuissa. Näissä kilpailuissa ei

suinkaan huuli lennä, kuten useimmat lukijat olettavat. Puujalkavitsikilpailuitten perimmäinen tarkoitus oli tuoda esille hauskimmat ja räävittömimmät puujalat. Tähän jaloon kilpailuun merirosvot valmistautuivat huolella vuosien ajan. Suurimmat kilpailut käytiin 1654 Karibialla erällä saarella. Jälkipolville on tästä suurtahtumasta jäänyt yhtä sun toista kättä pitempää. Puujalalla oli myös muitakin etuja. Ne eivät puutuneet. Mikä sen harmittavampaa kuin hyökätä pahaa-aavistamattoman kauppalaivan kimppuun ja huomata, että jalka (tai pahimmassa tapauksessa useampi) on puutunut. Puujalan korvatessa alkuperäisen jalan ei puutumista enää voinut syyttää. Joissakin tapauksissa tilalle saattoi tulla puuttuminen. Tämä nauratti usein toisia merirosvoja kun rosvouksen tiimellyksessä joku rosvoista huomaa jalan puuttuneen. Voi sitä riemua.

Kuvassa on eräs tyypillinen 1600-luvun puujalka.

Kolmas seikka eli miekka on merirosvolle eräs tärkeimmistä apuvälineistä. Miekalla merirosvo sekä valmisteli, että viimeisteli itselleen puujalan. Miekkaa käytettiin myös yleisesti kookospähkinöitten aukaisuun. Tuohon aikaan ei ollut vielä dynamiittia keksitty, joten miekka sai kelvata. Miekkaa käytettiin myös kirjeitten avaamiseen. Kirjepaperin ja liiman piti kestää pitkä merimatka ja näinollen materiaali oli sangen sitkeää. Tosin kuin yleisesti luullaan, miekkaa ei käytetty taisteluun. Siihen tarkoitukseen oli jokaisella merirosvolla oma papukaija. Papukaija oli koulutettu täsmäpommittukseen. Tästä sittemmin saksalaiset saivat myöhemmin ahaa elämyksen ja rakensivat Stuka hävittäjät. Jotta papukaija toimisi halutulla tavalla hyökkäysoperaatiossa merirosvot syöttivät alituisen papukaijoilleen luumuja ja määmiä. Tästä tosin tuli joskus sanottavaa puolin ja toisin. Papukaijojen mielipaikka oli yleensä merirosvon vasen olkapää. Tämä siitä syystä, että merirosvo sai esteettä auko kookospähkinöitä miekalla. Aikaisemmat papukaijasukupolvet olivat oppineet tämän ja siirtäneet oppinsa tuleville sukupolville.

Kuvassa on hiukan erikoisempi triplamiekka. Tällä oli erityisen hyvä aukoa useita kookospähkinöitä yhtäaikaan.

Neljännestä en sano mitään.

Tumpolan yliopistossa lobotomian laitoksella 22pvä Keskiviikkona kuluva kuuta tänä vuonna.

Yliaktuaarimaisteri Dementuurin professori K.A.Pumaska

Tumpolan Yliopisto Lobotomian laitos

